

Decalajul din Geneza 1 - numai o teorie?

Geneza 1.1,2

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 19.01.2022, Actualizat: 19.01.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Prefață

Notele de mai jos despre creație sunt rezultatul unui studiu biblic care a avut loc în Richmond, B.C. (Canada), la 2 septembrie 2012. Deoarece continuă să apară întrebări cu privire la existența sau neexistența unei lacune (a unui decalaj) în Geneza 1, am decis să public notele pe această temă sub forma unei explicații simple a ceea ce spune Scriptura despre această temă.

Cerem, deci, cititorilor noștri să citească acest tratat simplu, având încredere că Domnul îl va folosi pentru a-i ajuta pe toți cei care caută lumină pentru acest subiect. „Celor drepti le răsare lumina în întuneric” (Psalmul 112.4). [...]¹

Tema

Geneza 1.1,2: La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Și pământul era pustiu și gol; și întuneric era peste suprafața adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca peste suprafața apelor.

În ultimii două sute de ani, majoritatea învățătorilor și comentatorilor creștini cu privire la Geneza 1.1,2 au adoptat poziția că este vorba de o creație inițială a lui Dumnezeu, în care pământul a căzut într-o stare de haos și distrugere după un fel de judecată. Apoi, în Geneza 1.3-31, Dumnezeu a reconstruit pământul în șase zile literale, adăugând la această reconstrucție crearea animalelor și a omului (Geneza 1.21,27). Învățătorii Bibliei au concluzionat de aici că trebuie să existe o perioadă de timp nedeterminată între crearea pământului (Geneza 1.1,2) și reconstruirea lui (Geneza 1.3-31). Ei nu încearcă să calculeze cât de lung ar fi putut fi acest decalaj, deoarece Scriptura nu spune nimic despre el, ci pur și simplu afirmă că trebuie să fi existat. Unii presupun că acest decalaj s-ar fi putut întinde pe parcursul a milioane de ani, ceea ce ar putea explica prezența fosilelor în straturile geologice ale scoarței terestre. În acest caz ar fi vorba de creaturi care făceau parte din creația inițială a pământului.

Această interpretare este convingerea practică a tuturor cercetătorilor respectabili ai Bibliei din secolul al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea: de la J.N. Darby, G.V. Wigram, W. Kelly, C.H. Mackintosh, F.W. Grant, W. Scott, A.J. Pollock până la C.I. Scofield, R.A. Torrey, E. Schuyler English, A.C. Gaebelien, H.A. Ironside, M.F. Unger, etc. Titlurile din *Biblia de referință Scofield (Scofield Reference Bible)* pentru Geneza 1 reflectă, de asemenea, această interpretare. Acolo, versetul 1 spune: „Creația inițială”, versetul 2: „Pământul devastat și golit prin judecată”, iar versetele de la 3 la 31: „Un nou început - prima zi”, etc.²

În ciuda acestei interpretări general acceptate, majoritatea creștinilor evanghelici din ziua de azi cred că acești cercetători greșesc în viziunea lor asupra Genezei 1 - mai ales că în ultimii cincizeci sau șaiszeci de ani au fost făcute anumite descoperiri geologice. Creaționiștii de tip „Young-earth” (așa cum sunt numiți în mod obișnuit) sunt creștini care resping ideea că a existat un pământ original creat de Dumnezeu înainte de pământul restaurat pe care trăim astăzi. Ei consideră că versetele 1 și 2 fac parte din lucrarea lui Dumnezeu din cele șase zile din versetele 3-31. (Aceasta este, în esență, o renaștere a învățaturii Reformei cu privire la

Geneza 1, așa cum a fost susținută de oameni precum Martin Luther, John Calvin și Matthew Henry). Pentru creaționiștii care susțin ideea unui pământ tânăr („Young-earth”), Geneza 1 este o explicație continuă a creației. De aceea, ei concluzionează că relatarea din Geneza indică faptul că pământul este relativ tânăr, de aproximativ șase mii de ani, deoarece (spun ei) cele șase zile, cu care a început timpul, au marcat începutul lucrării de creație a lui Dumnezeu. Ei au făcut eforturi mari pentru a încerca să convingă lumea creștină de acest lucru, folosind știința, descoperirile de fosile și interpretări false ale Scripturii. Întrebarea care se pune acum este: Care dintre aceste două puncte de vedere este corect? Și: Este de fapt important aceasta?

Cei care susțin că există o astfel de lacună (decalaj) nu consideră că această întrebare este prea importantă (pentru că ea nu atinge nici Persoana, nici lucrarea de ispășire a lui Hristos), dar creaționiștii susținători ai ideii despre un pământ tânăr consideră această întrebare foarte importantă. Aceștia insistă cu tărie asupra faptului că pământul ar fi tânăr, iar motivul principal este că acesta este un instrument util pentru a demasca teoriile eronate ale evoluției, care necesită perioade lungi de timp pentru a explica evoluțiile lente. Afirmatia că există o lacună (un decalaj) în Geneza 1 - ceea ce creaționiștii susținători ai ideii de pământ tânăr numesc „teoria lacunelor” - este, în opinia lor, un compromis teribil cu ideile false ale evoluției. Ei cred că ideea de lacună se potrivește cu evoluția și astfel ea subminează mesajul Evangheliei. Ei cred că este vorba de o eroare gravă, care contravine scopului pentru care creștinii au fost plasați în această lume: și anume, răspândirea Evangheliei.

Pe de altă parte, *gapiștii* sau *gapsterii* (cum îi numesc creaționiștii susținători ai ideii de pământ-tânăr pe cei care cred că există un decalaj³) folosesc predominant, dacă nu chiar exclusiv, Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-și susține convingerile despre creație, și nu țin seama de știință. Ei nu cred că respectarea cu strictețe a ceea ce spune Sfânta Scriptură despre acest subiect (sau despre orice alt subiect) ar putea slăbi mesajul Evangheliei către lume, deoarece Dumnezeu nu învață în Cuvântul Său lucruri care combat adevărul proclamat în altă parte în Cuvântul Său. „Gapiștii” înțeleg că motivul decisiv în ultimă instanță pentru credința unei persoane în Evanghelie este un rezultat al puterii dătătoare de viață a lui Dumnezeu în suflet (Efeseni 2.5) și că ateii nu pot fi convinși cu argumente științifice bune că credința lor în evoluție este greșită. „Gapiștii” văd pe baza Scripturii că creștinii *nu sunt* chemați să discute contradictoriu cu necredincioșii și că, prin urmare, nu este treaba lor să convingă oamenii pierduți de existența lui Dumnezeu și a creației Sale. Ei sunt mulțumiți să lase urmările Evangheliei în seama lui Dumnezeu, singurul care are puterea să-i aducă pe oameni la pocăință și la credința în Domnul Isus Hristos. De aceea „gapiștii” consideră că principiul creaționiștilor susținători ai ideii pământ-tânăr este greșit – pe lângă faptul că este nebiblic.

Biblia - ca etalon absolut pentru răspunsul la întrebări

Un răspuns ferm la această diferență de păreri *nu se găsește* prin apelarea la știință, la informațiile oferite de fosile sau la rațiunea umană, ci prin apelarea la Cuvântul lui Dumnezeu. El este autoritatea noastră absolută în materie de credință. Prin urmare, cercetarea noastră trebuie să înceapă cu întrebarea: „Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la această întrebare?”.

O examinare a Genezei 1 arată că a existat într-adevăr o creație inițială a „cerurilor și a pământului” și că pământul a trecut într-o stare haotică, în care era „pustiu și gol” și „întunericul” domnea peste întreaga scenă. Nu se spune cât timp a stat în această stare haotică, dar se spune că, la un moment dat, Dumnezeu a acționat și a „făcut” un pământ nou și un cer nou, folosind un termen care înseamnă „reconstruire” sau „restaurare” (compară cu Exodul 20.11 și 31.17 și Psalmul 33.6). Acest lucru i-a determinat pe mulți învățători respectabili și cu o doctrină sănătoasă să concluzioneze că trebuie să existe un decalaj între aceste două lucrări ale lui Dumnezeu. Însă creaționiștii susținători ai ideii young-earth îi acuză pe acești învățători ai Bibliei că *adaugă* un decalaj în Scriptură, când, de fapt, ei nu fac decât să observe faptul că Dumnezeu nu ne-a dezvăluit *când* a început lucrarea Sa creatoare în trecutul etern și *cât timp* ea a fost în stare de cădere, înainte de a realiza lucrarea Sa de reconstrucție. Acești învățători respectabili ai Bibliei sunt de părere că ar fi o greșeală să spunem că Geneza 1.1,2 este aceeași lucrare cu Geneza 1.3-31 în lumina dovezilor din Sfânta Scriptură, pe care urmează să le analizăm.

În relatarea despre creație, este important de observat că Cuvântul lui Dumnezeu folosește *trei* expresii diferite („făcut”, „creat” și „format” în Geneza 2.4-7) pentru a descrie lucrarea lui Dumnezeu:

- „**A crea**” (*bara*) înseamnă a aduce la existență ceva care nu a existat niciodată înainte, fără a folosi material preexistent (Geneza 1.1,21,27).
- „**A face**” (*asa*) are ca premisă utilizarea unui material care a fost creat anterior și înseamnă că din el se face ceva nou (Geneza 1.31; 2.3,4).
- „**A forma**” (*yasar*) înseamnă a lua ceva creat și a-i da o formă nouă pentru un scop specific (Geneza 2.7,8).

În Isaia 43.7, toți cei trei termeni sunt menționați într-un singur verset: „pe oricine este chemat cu Numele Meu și pe care l-am *creat* pentru gloria Mea, pe care l-am *întocmit* și l-am *făcut*.” (vezi și Isaia 45.18). În consecință, în primele patru zile ale refacerii creației, Dumnezeu doara *făcut*; în ziua a cincea *a făcut* și *a creat*; în ziua a șasea *a făcut*, *a creat* și *a format*; în ziua a șaptea nu a făcut nimic din toate acestea.

Susținătorii ideii referitoare la pământul tânăr susțin că acești termeni din Scriptură ar fi folosiți în mod interschimbabil și că toți au același înțeles. Însă, o privire atentă la relatarea despre creație arată că acești termeni *nu sunt* interschimbabili. De exemplu, în Geneza 2.3 se spune: „Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, făcând-o.” Dacă „a creat-o” și „făcând-o” ar fi termeni identici, acest verset ar fi o afirmație fără sens. În general, Dumnezeu nu folosește în Cuvântul Său doi termeni cu sensuri interschimbabile. Atunci când în text apare un cuvânt diferit, acest lucru se datorează faptului că subiectul în cauză are un sens diferit sau pentru că se subliniază un aspect diferit al chestiunii. Acest lucru este valabil în întreaga Sfânta Scriptură și „Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 10.35).

Creaționiștii susținători ai ideii de pământ-tânăr se referă la Geneza 1.26,27 pentru a-și

susține ideea că Dumnezeu folosește termeni interschimbabili pentru același lucru. În aceste versete se spune: „Și Dumnezeu a zis: „Să *facem* om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și ei să stăpânească peste peștii mării și peste păsările cerului și peste vite și peste tot pământul și peste orice târâtoarele care se târăște pe pământ. Și Dumnezeu l-a *creat* pe om după chipul Său; l-a creat după chipul lui Dumnezeu; bărbat și femeie i-a creat.” De altfel, cei doi termeni „a face” și „a crea” se referă aici la părți diferite ale ființei tripartite a omului. Geneza 1.26 pune accentul pe latura naturală și fizică a omului, pe care a *făcut-o* Dumnezeu, în timp ce Geneza 1.27 se referă la latura spirituală a omului, pe care Dumnezeu a *creat-o*, atunci când l-a făcut pe om (Geneza 2.7).

Dovezi pentru un decalaj în Geneza 1

O serie de dovezi interne din relatarea despre creație confirmă faptul că există într-adevăr un decalaj între creația inițială și reconstrucția pământului.

Dovezi exegetice

Unul dintre cele mai importante principii ale exegezei biblice⁴ afirmă: Trebuie să interpretăm Sfânta Scriptură în lumina tuturor celorlalte pasaje din Scriptură. În esență, la aceasta se referea apostolul Petru când a spus că „nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură” (2. Petru 1.20). Acest lucru înseamnă că nu putem separa pur și simplu un pasaj din Scriptură de restul Cuvântului lui Dumnezeu și apoi să avem în fața noastră întregul său înțeles. În nota de subsol a traducerii Bibliei Darby la 2. Petru 1.20 se spune:

Aproape că am putea spune: „Nicio profeție nu se explică prin sine însuși.”

În mod similar, G. Campbell Morgan spune:

Este nevoie de întreaga Biblie pentru a explica un singur pasaj din Biblie.

În consecință, trebuie să aruncăm lumina întreagă a Sfintei Scripturi asupra unui anumit pasaj, pentru a înțelege corect sensul său deplin. Prin urmare, trebuie să consultăm alte pasaje din Sfânta Scriptură, care vorbesc despre creație, pentru a înțelege corect Geneza 1. Ne ocupăm acum de patru astfel de pasaje biblice:

(1) Isaia 45.18

Isaia 45.18: Pentru că așa zice Domnul care a creat cerurile, Dumnezeu Însuși care a întocmit pământul și l-a făcut, El, care l-a întemeiat. Nu l-a creat pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit.

Pentru expresia „nu pustiu” este vorba de cuvântul ebraic *tohu*, care se întâlnește și în Geneza 1.2. Așadar, când citim în relatarea despre creație: „Și pământul era pustiu și gol și întuneric era peste suprafața adâncului”, acest lucru nu se poate referi la actul inițial de creație al lui Dumnezeu, pentru că în Isaia 45.18 se spune că Dumnezeu *nu* l-a creat tocmai în acest fel, adică că l-ar fi creat pustiu. William Kelly scrie:

Dumnezeu nu a creat o masă de materie nedigerată.⁵

Prin urmare, este clar: Geneza 1.2 este o descriere a stării în care a căzut pământul numai după crearea sa.

La modul general putem afirma: Când Dumnezeu *creează* ceva, este perfect și complet. El nu începe cu o masă de elemente și apoi își construiește treptat produsul finit din ele. Dar atunci când El *face* ceva (ca în cazul reconstrucției pământului), El face adesea exact asta: construiește un lucru peste altul până când lucrarea Sa este completă. De aceea Geneza 1.2 nu poate fi o descriere a lucrării de creație a lui Dumnezeu, deoarece El nu creează incomplet. W. Scott subliniază acest aspect:

Scena de pustiire totală descrisă atât de viu în al doilea verset al Bibliei *nu era* opera creatoare a lui Dumnezeu, pentru că „lucrarea Lui [creatoare] este desăvârșită”.⁶

El subliniază, de asemenea, că formularea adesea folosită „În șase zile a creat Domnul cerurile și pământul” nu se găsește în Sfânta Scriptură. Biblia spune: „În șase zile Domnula *facut* cerurile și pământul” (Exodul 20.11; 31.17).

O privire mai atentă la Geneza 1.2 arată o triplă stare în care a căzut pământul: pustiu, gol și întunecat. Cuvântul tradus prin „era” (*hay'thah* în ebraică) ar trebui tradus prin „a devenit”, potrivit multor învățați. J.N. Darby scrie, de exemplu:

Nu cred că *hay'thah* („era”) înseamnă aici simpla existență, ci mai degrabă „a devenit” ..., o stare în care a trecut.⁷

Astfel, textul biblic ar putea suna astfel: „Și pământul a devenit pustiu și gol”. Cuvântul „a devenit” indică faptul că a avut loc o schimbare în starea a ceea ce Dumnezeu a creat. Astfel, se confirmă faptul că El nu a creat pământul într-o stare de haos. În traducerea King James, numai în Geneza există șaptesprezece locuri în care acest cuvânt (*hay'thah*) este tradus prin *became* („a devenit”). Nu se știe de ce traducătorii folosesc „era” în Geneza 1.2, din moment ce traduc cuvântul prin *became* în multe alte locuri din carte. Chiar și Noua Versiune Internațională (o traducere preferată de mulți creaționiști care susțin ideea pământului-tânăr) afirmă într-o notă de subsol că citirea alternativă pentru „era” este „a devenit”.

S-a pus adesea întrebarea: „Dacă Geneza 1.2 descrie o stare decăzută, cine sau ce a cauzat-o?”. Sfânta Scriptură nu face nicio afirmație directă în acest sens; totuși, răspunsul la această întrebare ar putea fi găsit în cuvintele „pustiu” (*tohu*) și „gol” (*bohu*). Este de remarcat faptul că în fiecare dintre celelalte cinci locuri din Biblie în care sunt folosite aceste cuvinte, ele sunt întotdeauna rezultatul unui act de judecată în legătură cu păcatul (Isaia 24.1; 34.11; 45.18; Ieremia 4.23; Naum 2.10). De aceea, ar fi o concluzie sigură și în concordanță cu toată Sfânta Scriptură, că așa era și aici în Geneza 1.2.

Dar ce fel de judecată ar fi trebuit să fie aceasta și asupra cui sau a ce? Din indicațiile de mai sus putem deduce că trebuie să fi fost ceva ce a rezultat din acțiunile păcătoase ale lui satan, deoarece, din câte ne dezvăluie Scriptura, el și îngerii săi erau singurele creaturi înzestrate

atunci cu o asemenea putere, încât să lucreze în mod păcătos. Din moment ce natura lui satan este de a distruge și strica tot ceea ce face Dumnezeu, putem concluziona următoarele: După ce satan a fost alungat din locuința lui Dumnezeu (Ezechiel 28.11-19), el a stricat pământul, după care Dumnezeu a încheiat întreaga scenă cu un act de judecată. Deși nu putem afirma cu tărie că aceasta este cauza stării de cădere și haos a pământului, este în concordanță cu ideea de bază a Sfintei Scripturi.

Adepii ideii unui pământ-tânăr resping acest argument deoarece, pentru ca moartea și judecata să existe, trebuie să fi existat păcatul, iar păcatul (în opinia lor) nu a existat înainte de cădere (Geneza 3). Pentru aceasta ei se referă la Romani 5.12. Însă acest verset nu se referă la intrarea păcatului și a morții în *creația inițială*, ci la intrarea păcatului și a morții în *rasa umană (lumea adamică)*. Este o greșeală să credem că păcatul nu a existat *înainte* de căderea lui Adam. Apostolul Ioan scrie că satan a păcătuit „de la început” (1 Ioan 3.8). El și îngerii săi au fost primii păcătoși și, prin urmare, au fost alungați din cer. Acest lucru se vede clar în faptul că el a lucrat deja în mod păcătos în Grădina Edenului, mințind și înșelând-o pe femeie *înainte* ca ea și soțul ei să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu (Geneza 3.1-7). În Romani 5.12, Pavel schițează doar intrarea păcatului în rasa umană; Ioan, dimpotrivă, merge înapoi până la originea păcatului.

Cu toate acestea, creaționiștii susținători ai ideii „pământ tânăr” resping ideea că păcatul și moartea au existat înainte ca Adam să păcătuiască, deoarece în Geneza 1.31 se spune: „Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, erau foarte bune.” Ei nu cred că Dumnezeu ar fi putut spune acest lucru în timp ce scoarța pământului era plină de fosile care purtau semnele bolii, ale violenței, ale morții și ale descompunerii, pentru că nu-și pot imagina cum ar fi putut Dumnezeu să le numească „foarte bune”. Însă, o examinare atentă a versetului arată: Dumnezeu vorbea despre ceea ce „făcuse” în cele șase zile de reconstrucție, și *nu* despre ceea ce fusese stricat anterior în creație. El spune că „era” (ceea ce făcuse El în cele șase zile) „foarte bun”. O lectură atentă a textului este suficientă în această privință.

Marcu 10.6 a fost citat ca dovadă că omul ar fi făcut deja parte din creația menționată în Geneza 1.1. Desigur, „începutul creației”, despre care vorbește Domnul în Marcu 10.6, nu este începutul creator al cerului și al pământului, ci crearea omului; momentul în care omul a avut începutul său (Geneza 1.26,27).

(2) Evrei 11.3

Evrei 11.3: Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul grecesc pentru „întocmit” (*katartizo*) înseamnă „a repara,” sau „a drege” (Strong's) sau „a pune iarăși în ordine” (Liddell și Scott) sau „a ajusta” (Nestle). Același cuvânt este folosit în Matei 4.21 și Marcu 1.19, unde este tradus prin „a repara”. În Galateni 6.1 este tradus prin „a îndrepta”. Așadar, acest verset indică faptul că Dumnezeu a reparat sau a restaurat ceea ce a creat anterior. Faptul că ceva a trebuit să fie restaurat arată în mod clar că acel ceva a căzut într-o stare haotică.

(3) 2. Petru 3.5

2. Petru 3.4-7: „Unde este promisiunea venirii Lui? Pentru că, de când au adormit părinții, toate rămân așa cum erau de la începutul creației“. Pentru că ei își ascund prin propria lor voie aceasta: că, prin cuvântul lui Dumnezeu, erau ceruri din vechime, și pământ, avându-și existența din apă și în apă, prin care lumea de atunci, înecată de apă, a pierit. Dar cerurile și pământul de acum sunt păstrate prin același cuvânt, pentru foc, ținute pentru o zi a judecății și a pieirii oamenilor neevlavioși.

În acest pasaj, Petru răspunde la neștiința necredincioșilor care afirmă batjocoritor că totul a rămas la fel de la începutul creației (2. Petru 3.4). El arată apoi că în trecut au avut loc două intervenții catastrofale, la nivel mondial, ale lui Dumnezeu în judecată (2. Petru 3.5,6) și că o a treia este iminentă (2. Petru 3.7). Versetul 5 se referă la judecata care a lăsat pământul în starea haotică descrisă în Geneza 1.2; versetul 6 se referă la judecata prin potop din zilele lui Noe; iar versetul 7 descrie o judecată viitoare, după Împărăția de o mie de ani de la sfârșitul timpului.

Fără să țină seama de aceasta, creaționiștii adepți ai ideii de pământ-tânăr susțin că versetele din 2. Petru 3.5,6 se referă la potop. Acesta este cu siguranță cazul versetului 6, dar nu poate fi cazul versetului 5. Oricine cunoaște istoria potopului știe că apele potopului au acoperit cei mai înalți munți (Geneza 7.18-20); nu au existat bucăți de pământ care să iasă din ape, așa cum se spune în versetul 5.⁸ Versetul 5 trebuie deci să se refere la altceva. Deoarece ceea ce este descris în versetul 5 este menționat înainte de descrierea potopului din versetul 6, se pune întrebarea: la ce alt eveniment din primele șase capitole ale Genezei ar trebui să se refere acest verset, dacă nu la Geneza 1.2?

Descrierea pământului în 2. Petru 3.5 ar putea părea la început să nu se potrivească cu descrierea din Geneza 1.2, dar nu există nicio dificultate să se explice cele două pasaje aducându-le la unison, dacă ne amintim că Biblia este o revelație progresivă a adevărului. Afirmările din Vechiul Testament sunt adesea extinse și detaliate în Noul Testament. De exemplu, în 2. Timotei 3.8 aflăm mai multe despre vrăjitorii egipteni, care s-au opus lui Moise, decât ne relatează Vechiul Testament. Și la fel 2. Petru 3.5 dezvoltă relatarea dată în Geneza 1.2. Dacă am avea doar relatarea din Geneza 1, am crede că pământul era complet acoperit de apă, dar din 2. Petru 3.5 știm că existau părți ale pământului care erau sub apă și părți care nu erau. Dacă ne uităm mai atent la Geneza 1.2, vom descoperi că acolo nu se spune că pământul era complet acoperit de apă; este doar o presupunere că așa a fost. Cineva s-ar putea referi, deci, la faptul că pământul nu a apărut decât a treia zi. Scriptura nu spune nici asta; ea spune că pământul a devenit „uscat” în a treia zi. Geneza 1.9,10 nu vorbește despre *pământul* uscat, ci despre „uscatul” care a devenit vizibil. Dacă luăm împreună Geneza 1.2 și 2. Petru 3.5, constatăm că atunci când pământul era „pustiu și gol”, el era parțial inundat. Kelly scrie despre acest lucru:

Pasajul de față [2. Petru 3.5,6] este aplicat de unii doar la starea inițială a pământului, iar de alții la potop. Este destul de clar că apostolul le privește pe amândouă în succesiune.⁹

(4) Geneza 2.4

Versetul acesta este un rezumat inspirat divin al relatării despre creație. Acolo se spune:

Geneza 2.4: Acestea sunt generațiile cerului și ale pământului, când au fost create, în ziua când Domnul Dumnezeu a făcut pământ și ceruri.

Lucrarea lui Dumnezeu este menționată de două ori în acest verset. În primul rând în legătură cu ceea ce El a „creat” în trecutul atemporal. (Observă: cerurile sunt menționate *înaintea* pământului, ceea ce corespunde cu ordinea din Geneza 1.1). În al doilea rând, activitatea lui Dumnezeu este apoi menționată în legătură cu lucrurile pe care le-a „făcut”. (Observă: pământul este menționat acum *înaintea* cerurilor, ceea ce corespunde ordinii lucrării lui Dumnezeu în cele șase zile de reconstrucție din Geneza 1.3-31). Făcând referire la aceste lucruri în acest mod proeminent, Duhul lui Dumnezeu arată în mod clar că relatarea conține două lucrări distincte ale lui Dumnezeu.

Kelly își încheie comentariile pe această temă spunând:

Ideea populară conform căreia creația lumii a avut loc acum șase mii de ani este o pură eroare. Biblia nu este în nici un fel responsabilă pentru aceasta. Unde ar trebui să se găsească în Scriptură, sau măcar să se facă aluzie la ea?¹⁰

Dovezi structurale

Sfânta Scriptură este demnă de încredere și exactă (deoarece ea este inspirată de Dumnezeu) și de aceea trebuie studiată: „poruncă după poruncă, regulă după regulă” (Isaia 28.10). Aceasta înseamnă că trebuie să fim atenți chiar și la cele mai mici detalii din Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, suntem chemați să „împărțim corect Cuvântul adevărului” (2. Timotei 2.15). Aceasta înseamnă: Cuvântul lui Dumnezeu conține subîmpărțiri și trebuie să fim atenți la aceste subîmpărțiri atunci când încercăm să înțelegem adevărul. Subiectele sunt delimitate de anumii termeni și expresii recurente. În acest fel, se caracterizează pasaje unitare. Cititorul Bibliei trebuie să fie conștient de acest lucru. Un exemplu în acest sens sunt cele cinci cărți de psalmi; fiecare carte este atent delimitată prin faptul că se încheie cu frazele „Amin, da, Amin” sau „Lăudați pe Domnul” (Psalmul 41.13; 72.19; 89.52; 106.48; 150.6).

Prima subîmpărțire în Cuvântul lui Dumnezeu, de care cititorii Sfintei Scripturi ar trebui să țină seama, este cea dintre Geneza 1.2 și Geneza 1.3. Însăși structura relatării biblice indică acest lucru. Acest lucru se poate observa în faptul că cele șase zile din această secțiune sunt subîmpărțite fiecare prin două formulări repetabile, care marchează începutul și sfârșitul fiecărei zile. Prima zi începe cu „Și Dumnezeu a zis” și se termină cu „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi”. Aceste două fraze repetitive servesc ca un cadru pentru fiecare zi. Acest model se regăsește în toată relatarea. Aceasta arată în mod clar că prima zi începe în versetul 3, nu în versetul 1, așa cum afirmă creaționiștii adepți ai ideii de pământ-tânăr. A învăța altfel înseamnă a ignora modelul pe care Dumnezeu l-a pus în Cuvântul Său.

Acest lucru arată că primele două versete formează o secțiune separată de restul capitolului. Deci, lucrurile menționate în aceste două versete sunt acțiuni care, în mod clar, nu au avut loc în același timp cu cele menționate în restul capitolului. Această pauză în text indică un decalaj

între creație și reconstrucție, în timp ce durata acestui decalaj nu este menționată.

Dovezi gramaticale

George V. Wigram, în eseuul său „Examination of the Hebrew Bible as to the Structure and Idiom of the Language”, afirmă că există o schimbare semnificativă a formei verbelor în Geneza 1 și că această schimbare indică o nouă lucrare a lui Dumnezeu care începe în versetul 3.¹¹

El subliniază că în Geneza 1.1,2 este vorba de o acțiune *trecută*, în timp ce Geneza 1.3-31 descrie o acțiune *prezentă*. Această schimbare de timp arată din nou că primele două versete trebuie considerate ca o secțiune separată. În acest sens, Wigram observă că „creat” și „era [devenit]” sunt verbe la „timpul *trecut* complet”, iar apoi arată că următoarele versete indică o nouă acțiune a lui Dumnezeu, subliniată prin trecerea la forma de *timpul prezent*. Această formă de timp prezent continuă în tot restul capitolului. El spune că versetele 3, 6, 9, 14 etc. ar putea fi traduse mai exact prin: „Dumnezeu zice: «Să fie lumină...»” și prin: „Dumnezeu vede lumina că este bună ...”. De asemenea, versetele 5, 8, 13, 19, 23 și 31 ar trebui să sune astfel: „Și este seară și este dimineață, ziua întâi ...”. Acest lucru arată că Duhul lui Dumnezeu a indicat în mod clar o schimbare atunci când a scris relatarea creației. Wigram conchide:

Oricine examinează cu atenție aceasta, va descoperi că aici începe o secțiune complet nouă.¹²

Deci și forma de timp a verbului indică un salt în relatarea despre crearea pământului inițial (Geneza 1.1) la reconstrucția pământului actual (Geneza 1.3-31).

Cei care resping ideea că a existat o creație inițială care a căzut în haos subliniază că versetul 3 începe cu cuvântul „și” (*waw*). În opinia lor, acest lucru arată că versetele 3-31 sunt legate de versetele 1 și 2 și, prin urmare, primele două versete ar face parte din prima zi. Cu toate acestea, cuvântul „și” (*waw*) nu se găsește în textul ebraic din versetul 3 ca o conjuncție separată care face legătura. În schimb, este atașat și face parte din cuvântul tradus prin „a zis” și, prin urmare, ar putea avea chiar un efect de separare. O traducere ar putea fi: „Apoi Dumnezeu a zis ...” (NKJV; NASB; NLT; NRSV; J. Green Interlinear Bible, Wycliffe Bible Committee, etc.). Acest lucru susține ideea unui nou punct de plecare al lui Dumnezeu, fără a face neapărat legătura cu versetele anterioare. Alegerea cuvântului „și” la începutul versetului 3 i-a făcut pe unii să presupună că acest capitol ar fi un singur proces continuu de creație, ceea ce nu este așa.

Dovezi dintr-o interpretare tipologică a pasajului¹³

Frederick W. Grant subliniază că modelul din Geneza 1

- Generarea/Creația (Geneza 1.1)
- Degenerarea/decadența (Geneza 1.2) și
- Regenerarea/Reconstrucția (Geneza 1.3-31)

este în concordanță cu modelul relațiilor lui Dumnezeu cu ființele umane din alte părți ale Scripturii. Tipologia capitolului susține astfel interpretarea conform căreia a existat o creație originală a lui Dumnezeu, care a devenit pustie, și că Dumnezeu a făcut apoi pământul și cerurile actuale după o perioadă de timp nespecificată (un decalaj).

Există două moduri în care această relatare poate fi interpretată la nivel tipologic:

1. Acțiunea morală și spirituală a lui Dumnezeu în om

În primul rând, se poate înțelege că ea prezintă acțiunea morală a lui Dumnezeu în sufletele oamenilor: de la nașterea din nou și mântuirea lor până la creșterea și dezvoltarea lor deplină în adevăr. În felul acesta privește apostolul Pavel relatarea despre creație când spune în 2. Corinteni 4.6: „Pentru că Dumnezeu, care a spus: «Lumină să strălucească din întuneric», El a strălucit în inimile noastre spre strălucirea luminii cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos”. Pavel compară aici acțiunile lui Dumnezeu în reconstruirea pământului cu lucrarea divină în inimile oamenilor căzuți pentru a-i aduce la mântuire, arătând că Geneza 1 poate fi interpretat tipologic în acest fel.

Așa cum creația originală a lui Dumnezeu, întemeiată într-o frumusețe fără cusur, a căzut sub judecată prin lucrarea lui satan, tot așa și rasa umană a căzut rapid sub judecată. Omul a fost creat într-o stare fără păcat în Grădina Edenului, dar a fost corupt prin activitatea lui satan; astfel a ajuns sub judecata lui Dumnezeu ca păcătos responsabil (Geneza 2.16,17; 3.17-19; Eclesiastul 7.29). Starea de „întuneric”, care s-a așternut peste întreaga scenă, descrie întunericul moral și spiritual care a învăluit rasa umană decăzută (Luca 22.53; Faptele apostolilor 26.18; 2. Corinteni 4.4; Efeseni 4.18; Coloseni 1.13).

Relatarea despre creație ne spune că Dumnezeu nu și-a lăsat creația într-o stare de pustietate:

- **În prima zi**, El a început o reînnoire cuprinzătoare a pământului pentru a-l restaura. Pentru a face acest lucru, Dumnezeu a folosit Duhul Său pe de o parte („Duhul lui Dumnezeu plutea”) și Cuvântul Său pe de altă parte („Și Dumnezeu a zis”). Este exact ceea ce a făcut Dumnezeu cu anumiți oameni, credincioșii, din rasa căzută a lui Adam. El a început o lucrare morală și spirituală în oameni, prin care i-a scos din condiția lor decăzută și i-a pus sub binecuvântare. Începutul acestei lucrări divine în sufletul unei persoane este *nașterea din nou* (Ioan 3.3-8; 1. Petru 1.23-25), la care se face referire în Biblie și prin expresia „adus la viață” (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13). Este un proces exclusiv divin, în care Dumnezeu lucrează la fel ca în cazul refacerii pământului (Ioan 3.5). Duhul Sfânt aplică Cuvântul lui Dumnezeu la suflete și le dă astfel viață divină. Așa cum „lumina” a fost primul act în lucrarea lui Dumnezeu de reconstrucție a pământului, tot așa lumina spirituală este primul act într-un suflet născut din nou. De aceea, în 2. Corinteni 4.6, Pavel îl descrie pe Dumnezeu ca fiind cel care „a strălucit în inimile noastre”. Oamenii născuți din Dumnezeu sunt capabili pentru prima dată să „vadă Împărăția lui Dumnezeu” și astfel au capacitatea de a înțelege lucrurile divine (Ioan 3.3). De aceea prima zi (Gen 1.3-5) corespunde lucrării lui Dumnezeu în nașterea din nou.

- **În cea de-a doua zi** (Geneza 1.6-8), a fost creată o „întindere” (atmosfera) pentru ca omul să poată respira și acolo să „trăiască și să se miște” în comuniune cu Dumnezeu (Faptele apostolilor 17.28). În acest moment, însă, nu existau ființe umane care să fi putut beneficia de ceea ce Dumnezeu crease. Deși a fost un pas necesar în procesul de reconstrucție, Dumnezeu nu numește această fază „bună”¹⁴. În acest moment existau aer și apă, dar nu și pământ. Existau „apele care erau dedesubtul întinderii” și „apele care erau deasupra întinderii”, dar nu exista un pământ solid pe care omul putea să-și pună piciorul. Acest lucru corespunde probabil stării instabile a sufletului, descrisă în Romani 7.14-24, în care un om este într-adevăr născut din Dumnezeu (are viață și o măsură de lumină), dar nu are o idee clară despre lucrarea răscumpărătoare terminată a lui Hristos. De aceea nu există nimic solid pe care acest suflet s-ar putea sprijini din punct de vedere spiritual. Este, într-adevăr, o experiență prin care credincioșii trebuie să treacă pentru a obține adevărata eliberare, dar nu este o stare în care lui Dumnezeu Îi place să-și vadă copiii. Prin urmare, El nu o numește bună.
- **În a treia zi** (Geneza 1.9-13), Dumnezeu a creat o temelie solidă pe care oamenii să poată sta și să poată aduce roade pentru Dumnezeu. El a făcut să apară „uscatul [pământul uscat]”, adunând apele „într-un singur loc”. S-a sugerat că în acel loc, la figurat vorbind, să se vadă crucea. Acolo s-au adunat apele judecății și L-au inundat pe Domnul Isus (Amos 5.24; Psalmul 42.7; 88.6,7 etc.) și astfel El a pregătit terenul pentru răscumpărarea noastră. Pământul uscat vorbește (tipologic) despre temelia pe care Dumnezeu o pune în credincioși, prin aceea că ei se odihnesc prin credință pe moartea și învierea lui Hristos. Aceasta este a treia zi. F.W. Grant vede în aceasta starea consolidată a unui credincios, așa cum ea este descrisă în Romani 8. Ca urmare, în a treia zi apare viața, de la iarbă la ierburi (arbuști) și copaci. Aceasta descrie creșterea care ar trebui să aibă loc în viața credincioșilor care își înțeleg poziția în Hristos și se bucură de eliberare.
- **În ziua a patra** (Geneza 1.14-19), soarele, luna și stelele au fost așezate la locul lor în cer. Cerurile rămăseseră neatinsse de pustiirea care se abătuse asupra pământului în versetul 2. De aceea, în ziua a patra, luminile din ceruri au fost așezate doar în locuri rearanjate în raport cu pământul¹⁵. Toate acestea au fost făcute în vederea bunăstării și binecuvântării oamenilor care urmau să locuiască pe pământ. Scopul acestor sfere cerești era de a aduce lumină pe pământ și, de asemenea, de a împărți timpul.¹⁶ După ce un credincios stă prin credință pe temelia fermă a morții și învierii lui Hristos, Dumnezeu îi pune în față lucruri și binecuvântări cerești pe care el poate să le privească și de care să se bucure în Hristos. Dumnezeu va folosi aceste lucruri cerești ca lumină, pentru a arăta credinciosului calea pe acest pământ. În mod deosebit epistolele către Efeseni și Coloseni prezintă aceste lucruri cerești.
- **În a cincea zi** (Geneza 1.20-23), au apărut forme de viață superioare și, pentru prima dată în procesul de reconstrucție, Dumnezeu a creat ceva: a creat ființe vii și le-a binecuvântat. În ceea ce privește aplicarea spirituală, acest lucru indică faptul că Dumnezeu le acordă creștinilor credincioși o viață cu privilegii mai mari decât cele acordate altor forme de viață - inclusiv îngerilor și sfinților din alte timpuri.

- **În ziua a șasea** (Geneza 1.24-31), Dumnezeu a ajuns la punctul culminant al lucrării Sale de creație prin crearea și formarea lui Adam și a Evei. Ei au fost apoi plasați pe pământ în părtășie cu El Însuși. Acest lucru indică faptul că Dumnezeu reglează afecțiunile credincioșilor față de El Însuși și față de ceilalți într-o părtășie rațională. Deoarece o comuniune a sfinților care sălășluiesc în dragostea lui Dumnezeu este punctul culminant al întregii experiențe creștine, este foarte potrivit că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în această zi cu acest act de încununare.
- **În ziua a șaptea** (Geneza 2.1-3), Dumnezeu s-a odihnit în comuniune cu creaturile Sale.

2. Interpretarea dispensaționalistă

Un al doilea mod de a interpreta acest capitol din punct de vedere tipologic este cel dispensaționalist. Se referă la „veacurile timpului” (2. Timotei 1.9; Tit 1.2). Și aici apare modelul de construire, degradare și reconstrucție. În acest fel, capitolul oferă o imagine de ansamblu a căilor lui Dumnezeu cu oamenii de-a lungul timpului. Și este foarte potrivit că acest lucru se găsește deja la începutul Cuvântului lui Dumnezeu („cunoscut dintotdeauna”, Faptele apostolilor 15.18).

Creația originală în frumusețea ei neatinsă înainte de distrugerea pământului reprezintă vârsta inocenței (înainte de căderea în păcat din Geneza 3), când omul a fost așezat pe pământ într-o stare fără păcat.

- **Prima zi** corespunde epocii de după căderea în păcat, când omul și urmașii săi au dobândit lumina conștiinței.
- **A doua zi** corespunde epocii de după Potop, când omenirea se afla sub autoguvernare; însă, această epocă era foarte instabilă.
- **A treia zi**, când pământul a ieșit din apă, reprezintă ieșirea lui Israel (pământul) din neamurile păgâne (mările), în chemarea lui Avraam și a familiei sale.
- **În ziua a patra**, luminile de pe cer (soarele și luna) au fost puse la locul lor. Acesta este un semn că Biserica (luna) a fost chemată la existență în relație cu Hristos (soarele) ca trup al Acestuia (o comunitate cerească de credincioși).
- **În ziua a cincea**, apele s-au tulburat, dar din ele au ieșit binecuvântări. Aceasta vorbește despre vremurile tulburi ale marelui necaz prin care vor trece Israel și popoarele păgâne înainte de binecuvântarea Împărăției (Ieremia 30.7; Marcu 13.8).
- **Ziua a șasea** reprezintă Împărăția de o mie de ani în care Hristos și Biserica (contraimaginea lui Adam și a Evei) vor stăpâni universul.
- În sfârșit, **ziua a șaptea** reprezintă odihna veșnică a lui Dumnezeu¹⁷.

Am analizat ambele linii de interpretare tipologică a acestui capitol (cea morală și cea dispensaționalistă) și am văzut că amândouă urmează modelul de construire, decădere și reconstrucție. [...]

Dovezi din opinia învățaților masoreticieni

Textul ebraic masoretic din Geneza 1 indică, de asemenea, o întrerupere după versetele 1 și 2. Acești învățați evrei antici au inserat în text mici indicii pentru a ajuta cititorul la pronunție și interpretare. Este semnificativ faptul că ei au introdus un mic semn (numit „Rebhia”) după versetele 1 și 2. Aceasta servește la atenționarea celui care era rânduit să citească altora textul, că există o pauză în narațiune în acest punct. Aceste Rebhia nu sunt incluse în manuscrisele originale și, prin urmare, reprezintă doar părerea bine chibzuită a învățătorilor masoretici, dar părerea acestor cercetători ar trebui să aibă o anumită greutate în această chestiune.

Concluzie

În concluzie, se poate spune că decalajul dintre cele două lucrări de creație ale lui Dumnezeu din Geneza 1 (cea de creare și cea de facere) este dovedit. Prin urmare, suntem convinși că acest decalaj nu este o „teorie”, ci un adevăr susținut de Scriptură.

Nu sunt chiar două decalaje?

Walter Scott, E. Schuyler English și alții sugerează că ar putea exista chiar două decalaje! Ei nu insistă în mod dogmatic asupra acestei idei, dar o sugerează pentru a arăta că nu putem merge dincolo de ceea ce este scris în Sfânta Scriptură. În primul verset se spune că Dumnezeu a creat cerurile și pământul, dar nu spune cât timp au rămas în această stare inițială. Acesta este deci primul decalaj. Apoi se spune că pământul a fost devastat de o răscolire sau de o judecată. Și aici nu se spune cât timp a rămas pământul în această stare. În consecință, avem de-a face cu o altă perioadă de timp nedefinită, un al doilea decalaj.

Remarci finale și concluzii

În legătură cu opinia despre un „pământ tânăr” în Geneza 1, mai sunt câteva aspecte care trebuie luate în considerare. Lucrurile pe care le abordăm acum au de-a face cu principiile acestei concepții, care, în opinia noastră, constituie baza ei.

Concepția referitoare la un pământ tânăr se bazează mai mult pe știință decât pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Se pare că concepția despre un „pământ tânăr” se bazează mai mult pe cercetarea științifică și pe descoperirile geologice decât pe ceea ce spune Scriptura. ... Înseamnă a da prioritate științei în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Se pare că creștinii de astăzi preferă să aibă încredere în judecata oamenilor de știință decât în judecata învățătorilor Bibliei cu frică de

Dumnezeu! Întrebarea propriu-zisă este: Înțelegerea noastră despre creație se bazează pe știință sau pe ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Biblia nu spune: „Prin știință înțelegem”, ci: „Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Evrei 11.3). Cunoștințele științei adevărate vor confirma Cuvântul lui Dumnezeu, dar „falsa așa-zisă cunoaștere” este contrară Cuvântului lui Dumnezeu (1. Timotei 6.20). În cele din urmă, observăm o încredere nejustificată în „știința nesigură a geologiei” (W. Kelly, *The Creation*, pag. 7) și o tristă lipsă de încredere în ceea ce ne-a fost prezentat din Cuvântul lui Dumnezeu de către cei mai de încredere învățători ai Bibliei. [...]

Când știința stă în conflict cu Sfânta Scriptură, creștinul trebuie să țină cu tărie la Biblie și să lase deoparte ceea ce spune (așa-zisa) știință. Motivul pentru aceasta este: cunoștințele, care sunt denumite știință, pot să nu fie cunoștințe adevărate, ci lucruri pe care oamenii le-au învățat, dar care pot fi greșite. Dimpotrivă, versetele din Biblie nu sunt niciodată false. C.H. Mackintosh a spus-o succint:

Lăsați geologii să exploreze interiorul pământului și să scoată la lumină de acolo rezultate care pot părea să completeze dovada scrisă divină, sau chiar să o contrazică; lăsați-i să facă cercetări asupra corpurilor fosilizate - ucenicul Domnului se pleacă cu bucurie sfântă în fața Cuvântului inspirat divin.¹⁸

Creționiștii susținători ai ideii de pământ-tânăr adesea nu fac acest lucru. Ei se bazează pe ceea ce, după părerea lor, spune știința (în măsura în care aceasta pare să favorizeze un pământ tânăr) și încearcă să interpreteze Scriptura într-un mod care să le susțină concluziile false.

Conceptul unui pământ tânăr pare să se bazeze pe idei arminiene

Dacă facem un pas înapoi, ca să analizăm raționamentul din spatele doctrinei referitoare la pământul tânăr, vedem că este o încercare bine intenționată de a demitiza ideile evoluționiste, cu scopul de a face Evanghelia mai convingătoare pentru lume. Negarea concluziilor științifice ale acestor creționiști cu privire la creație este considerată de acești creștini ca fiind un compromis teribil cu doctrina evoluției. Aceștia cred că, dacă noi afirmăm că există o perioadă de timp nedeterminată (un decalaj) înainte ca Dumnezeu să înceapă să facă acest pământ, am deschide ușa pentru ca oamenii să creadă că evoluția ar fi corectă până la urmă. În ochii lor, acest lucru subminează mesajul Evangheliei.

R. Radebaugh a rezumat mișcarea pentru știința creației ca fiind „o reacție impulsivă la evoluție”. În mișcarea „pământ-tânăr” vedem creștini care încearcă să le demonstreze ateilor și necredincioșilor din această lume că se înșală în privința evoluției și că ar trebui să se întoarcă la Hristos pentru mântuire. [...] Însă Scriptura descrie starea unei persoane pierdute (a unui necredincios) ca fiind „moartă” din punct de vedere spiritual (Efeseni 2.1-5; Coloseni 2.12,13), aceasta înseamnă că ea nu are capacitatea spirituală de a auzi și de a crede mesajul Evangheliei. Scriptura face următoarele afirmații despre omul în starea sa naturală, în carne și oase:

- El nu poate „vedea” (adică nu poate înțelege) Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3.3).

- El nu poate „intra” în Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3.5).
- El nu poate „primi” mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său (Ioan 3.27; 1. Corinteni 2.14).
- El nu poate face nici măcar un pas pentru a „veni” la Hristos (Ioan 6.44,65).
- El nu poate „ști” adevărul (Ioan 8.14).
- El nu poate „auzi” adevărul (Ioan 8.43,47).
- El nu poate să „placă” lui Dumnezeu (Romani 8.8).

De aceea, în niciun loc Scriptura nu îi solicită pe creștini credincioși să discute sau să se certe cu atei sau necredincioși despre diferitele aspecte ale necredinței lor. De fapt, chiar avertizează împotriva acestei metode (2. Timotei 2.14). *Noi nu suntem chemați să îi convingem pe cei care sunt în carne și oase de existența lui Dumnezeu și a creației Sale.* Biblia nu încearcă să explice acest lucru, ci ea presupune existența credinței la toți cei care o citește (Evrei 11.6). Dacă am putea convinge intelectual oamenii care nu sunt născuți din nou să renunțe la ideile lor false despre evoluție și să creadă în Domnul Isus, „credința” lor s-ar baza pe „înțelepciunea omenească” și nu pe „puterea lui Dumnezeu” (1. Corinteni 2.5). Argumentele științifice ingenioase nu pot convinge necredincioșii să-L accepte pe Domnul Isus Hristos. Căci oamenii, în starea lor naturală, nu au capacitatea spirituală de a înțelege adevărul; totul este o nebunie pentru ei (1. Corinteni 2.14). Când cineva crede în Evanghelie, este numai datorită puterii dătătoare de viață a lui Dumnezeu. La nașterea din nou, Duhul lui Dumnezeu aplică Cuvântul lui Dumnezeu la suflete și, astfel, le transmite viața divină. Astfel, ei primesc capacitatea de a auzi chemarea lui Dumnezeu în Evanghelie și de a răspunde la ea. Responsabilitatea noastră în predicarea Evangheliei este, prin urmare, de a proclama mesajul harului mântuitor din Cuvântul lui Dumnezeu în mod clar, simplu și cu pasiune, și de a lăsa rezultatele în seama Duhului lui Dumnezeu. Numai El are puterea de a da viață și de a conduce pe oameni la pocăință și credință în Domnul Isus. În Biblie citim: „atâția câți erau rânduiți la viața eternă au crezut” (Faptele apostolilor 13.48).

Așadar, premisa creaționistilor susținători ai ideii de pământ-tânăr se bazează [posibil] pe un fundament greșit. Se pare că ei se bazează pe neînțelegerile arminiene cu privire la starea decăzută a omului. Jacobus Arminius (1560-1609) a învățat că toți oamenii sunt păcătoși stricați. Dar el nu a văzut că decăderea lor era atât de mare încât ei nu puteau să se decidă să creadă în Evanghelie. El a învățat că omul, deși este o creatură decăzută, este totuși un actor liber din punct de vedere moral și, prin urmare, ar avea puterea de a crede în Evanghelie, dacă ar vrea să facă aceasta. (Adevărul este că omul nenăscut din nou *nu are nicio* voință liberă; el poate lua decizii în lucrurile obișnuite ale vieții, dar niciodată nu se va decide pentru Hristos).

Nu spunem că fiecare creaționist susținător al ideii de pământ-tânăr este arminian în ceea ce privește înțelegerea mântuirii sale, dar că arminianismul i-a determinat pe mulți creștini să creadă că este de datoria lor să poarte discuții contradictorii cu atei și necredincioșii din lume și să încerce să-i convingă că ideile lor sunt greșite și că ar trebui să creadă în Hristos. Majoritatea creștinilor evanghelici de astăzi au o orientare arminiană și, de aceea, nu văd nimic greșit în prezentarea intelectuală a Evangheliei prin rezultatele științifice ale creaționistilor susținători ai ideii de pământ-tânăr. Dar, chiar dacă motivele lor pot fi bune, întreaga idee este o neînțelegere fundamentală a stricăciunii *totale* a omului. Ea presupune că omul căzut încă mai are în el o scânteie de bine, care îi dă puterea de a se decide pentru

credință - dacă vrea. De aceea, ei cred că trebuie să încerce să prezinte argumente oamenilor și să-i convingă de adevăr prin intermediul unor științe precum geologia. Dacă ar fi așa, omul căzut nu ar fi complet stricat și el nici nu ar fi mort!

[...] Credem că este mai sigur să lăsăm știința în afara acestui subiect și să rămânem la o interpretare sănătoasă a Sfintei Scripturi, confirmată de-a lungul multor ani de învățatori respectați ai Bibliei. [...]

Anexă

Urmează câteva extrase dintr-un schimb de scrisori pe care autorul le-a avut cu privire la textul de mai sus:

1. Despre Geneza 1.31

Tu menționezi Geneza 1.31, care este un verset preferat al creaționiștilor susținători ai ideii de pământ tânăr. Ei îl folosesc pentru a trage un fel de linie de încheiere sub întreaga discuție. În realitate prin aceasta se arată că ei nu au citit cu atenție versetul. Ei resping ideea că păcatul și moartea existau înainte ca Adam să păcătuiască, deoarece se spune: „Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, erau foarte bune”. Ei cred că Dumnezeu nu ar spune așa ceva dacă scoarța pământului ar fi plină de fosile, semne ale bolii, violenței, morții și descompunerii, și pun întrebarea: „Cum poate Dumnezeu să numească un astfel de pământ foarte bun?”. Dar dacă suntem atenți la formularea exactă a versetului, se observă: Dumnezeu a vorbit cu privire la ceea ce a „făcut” în cele șase zile de reconstrucție, nu cu privire la ceea ce fusese distrus înainte. Dumnezeu a spus că „erau foarte bune” (ceea ce făcuse în cele șase zile.¹⁹) O citire atentă este suficientă aici.

2. Cu privire la afirmația că ideea despre o decalare ar fi o reacție la doctrina evoluționistă

În articole scrise de creaționiștii susținători ai ideii de „pământ tânăr” am întâlnit deseori afirmația că cei care cred în existența unui decalaj au „introdus” aceasta în Scriptură pentru că astfel s-ar putea apăra mai bine împotriva ideii de evoluție, care a apărut între timp. Dar acest lucru este inexact din două motive:

- În primul rând, lumea creștină acceptase în general că a existat o perioadă de timp nespecificată (un decalaj) între Geneza 1.2 și 3 cu mult înainte ca Darwin să facă publică teoria evoluției în anii 1860. (Este posibil să fi existat oameni care au avut idei evoluționiste înainte de Darwin, dar este general acceptat faptul că evoluția nu era considerată oficial un sistem doctrinar științific înainte ca Darwin să o prezinte). Așadar, ideea că decalajul a fost inventat pentru a combate evoluția nu corespunde faptelor istorice.
- În al doilea rând, creștinii, care susțin că există un interval de timp nespecificat între cele două lucrări ale lui Dumnezeu din Geneza 1, nu adaugă nimic la Scriptură; ei constată

pur și simplu că Dumnezeu nu ne-a spus când a început lucrarea Sa de creație și cât timp ea a zăcut în stare decăzută înainte de a începe lucrarea Sa de reconstrucție. Aceștia sunt de părere că se depășește Scriptura dacă se spune că Geneza 1.1,2 face parte din aceeași lucrare ca și Geneza 1.3-31 și că ambele ar fi avut loc în același timp. Acest lucru este valabil mai ales pentru că ei văd în Scriptură dovezi ale unei întreruperi a lucrării de creație a lui Dumnezeu în acest loc din capitol, așa cum am arătat [în comentariile mele de mai sus]. Creaționiștii susținători ai ideii de pământ tânăr presupun că aceste două părți ale capitolului (Geneza 1.1,2 și Geneza 1.3-31) - din moment ce se află una lângă alta în Cuvântul lui Dumnezeu - se referă la același eveniment. Dar aici „Cuvântul adevărului” nu este împărtășit în mod corect (2. Timotei 2.15). În schimb, se trag concluzii „din text”, care nu există în text. Așadar, în opinia mea, creaționiștii susținători ai ideii de pământ tânăr sunt cei care adaugă ceva. Aceștia introduc o presupunere în text și trag o concluzie greșită din el.

3. Despre baza argumentativă a celor care cred într-o decalare și a celor care cred într-un pământ tânăr

Principala diferență pe care eu o văd între susținătorii unei decalări și creaționiștii susținători ai ideii de „pământ tânăr” este că primii extrag ceea ce cred ei că este adevărul, aproape exclusiv din Cuvântul lui Dumnezeu - cel puțin acest lucru este valabil pentru cei mai serioși dintre ei. Pe de altă parte, creaționiștii susținători ai ideii de „pământ tânăr” își bazează convingerile pe așa-zise ipoteze științifice și cunoștințe geologice, precum și pe unele versete din Biblie (după părerea mea) aplicate greșit.

Ceea ce vreau să spun este următorul lucru: Dacă cineva merge la un seminar al unui creaționist, care dorește să prezinte ideea unui pământ tânăr, ar putea vedea o mulțime de materiale din afara Bibliei, filme etc. și ceva și din Biblie. Dar dacă cineva merge la o prelegere despre creație, ținută de un învățător de Biblie, care crede în decalare, va fi, în general, o prezentare din Biblie. Ceea ce vreau să spun este că unul dintre ei se concentrează predominant pe cunoștințele științifice și pe instrumentele corespunzătoare, în timp ce celălalt se concentrează pe Biblie și pe ceea ce spune aceasta. Ce diferență!

Așa cum am mai scris, creaționismul susținător al ideii de pământ tânăr reflectă în esență o încredere nepotrivită în „știința incertă a geologiei” (W. Kelly) și o tristă lipsă de încredere în ceea ce învață Biblia. Se pare că creștinii de astăzi preferă să-și bazeze credința în creație pe ceea ce spun oamenii de știință, mai degrabă decât pe ceea ce spune Biblia. Concluzia mea: în încercarea lor de a demasca evoluția și de a promova mărturia Evangheliei, creaționiștii susținători ai ideii de pământ tânăr au alunecat într-o direcție, pentru că se bazează prea mult pe știință. În afară de aceasta, argumentarea lor inconsecventă i-a făcut pe oameni să râdă de ei. Probabil că ei gândesc că sprijină mărturia Evangheliei, dar mie mi se pare că acest lucru ar putea face ca oamenii să se îndepărteze mai mult de Evanghelie. Pot exista excepții, desigur.

Mi se pare că seamănă puțin cu carul pe care David l-a folosit pentru a încerca să aducă chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim (1. Cronici 13). David avea motive bune, pentru că voia să

facă ceva pentru Dumnezeu, dar nu putea fi sub binecuvântarea lui Dumnezeu, pentru că în principiu era o chestiune de filistean. Este trist, pentru că cineva a murit în această acțiune. Adevărata știință va confirma Cuvântul lui Dumnezeu, dar ideea unui „pământ tânăr” este, în opinia mea, contrară Cuvântului lui Dumnezeu. Este aproape ca și cum creaționiștii susținători ai ideii de pământ tânăr ar susține că un credincios nu ar putea cunoaște pe deplin adevărul despre creație până când știința nu și-a aruncat lumina asupra Sfintei Scripturi! R. Radebaugh a rezumat succint mișcarea pentru știința creației spunând: „Totul este o reacție impulsivă la evoluție.”

Tradus de la: [Die Lücke in 1. Mose 1 nur eine Theorie?](#)

Titlul original: *The Gap in 1. Mose 1 – Is It a Theory?*

Surrey, B.C. (Christian Truth Publishing) ³2018

Anexă: „Correspondence Regarding the Gap in 1. Mose 1. Answers to Objections and Questions“

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Remarca redacției: Anstey citează din versiunea King-James sau alternativ din traducerea Darby.

[2] Remarca redacției: Nu ne este cunoscut dacă în ediția germană a Bibliei Scofield au stat aceste titluri. Ediția a șasea cu traducerea Elberfelder revizuită (editura R. Brockhaus) din 2001 nu le are. În loc de aceasta acolo se spune: „Crearea cerurilor și pământului”, „Pământul pustiu și gol”, „Ziua întâi: Răspândirea luminii”.

[3] Remarca traducătorului: în engleză *gap* = „decalaj”

[4] Nota traducătorului: Interpretare critică a Bibliei.

[5] W. Kelly, *The Creation. A Lecture on 1. Mose 1 and 2*, Oak Park (BTP), pag. 10.

[6] W. Scott, *The Two Trees of Paradise: or God's Grace and Man's Responsibility*, London (Holness) 1898, pag. 5-6.

[7] J.N. Darby, *Notes and Comments on Scripture*, Vol. 1, pag. 111.

[8] Remarca traducătorului: Biblia King-James traduce expresia „avându-și existența din apă” prin *standing out of the water*, ceea ce ar putea fi înțeles și ca „ridicându-se din apă”.

[9] W. Kelly, *The Second Epistle of Peter*, pag. 165.

[10] W. Kelly, *The Creation. A Lecture on 1. Mose 1 and 2*, Oak Park (BTP), pag. 11.

[11] G.V. Wigram, *Memorials of the Ministry of G.V. Wigram* Vol. 2, partea a 2-a: „Critical”, London (Broom) 1880, pag. 161-169.

[12] G.V. Wigram, *Memorials of the Ministry of G.V. Wigram*, Vol. 2, partea a 2-a: „Critical”, London (Broom) 1880.

[13] Nota redacției: Cu siguranță că interpretarea tipologică nu poate dovedi existența unui decalaj între Geneza 1.1 și 2, dar este un alt argument în favoarea ei. Noi înșine suntem convinși de interpretarea tipologică, dar nici nu o promovăm neapărat. În acest loc, este în primul rând interesant faptul că restaurarea sufletului uman pare să fi urmat același model ca și zilele creației. Nu este o dovadă, ci un indiciu puternic.

[14] Este singura zi care nu este denumită așa.

[15] În loc de „pentru determinarea timpurilor” s-ar putea traduce și „pentru timpul pregătit”. Compară în privința aceasta și cu Psalmul 74.16 și Psalmul 104:19.

[16] Știința ne spune că Pământul se află într-un loc ne semnificativ într-o galaxie ne semnificativă din univers, dar aceste versete arată că Pământul este centrul *moral* al lui Dumnezeu în univers.

[17] Pentru o explicație mai detaliată a interpretării tipologice a acestui pasaj, vezi F.W. Grant: *Genesis in the Light of the New Testament*. (Nota redacției: Cartea a fost publicată în germană de editura Ernst Paulus în 1986 sub titlu *Das erste Buch Mose im Licht des Neuen Testaments*).

[18] C.H. Mackintosh, *Die fünf Bücher Mose*, Hückeswagen (CSV) 2011, pag. 3.

[19] Remarca traducătorului: ... și nu tot pământul.